

Hồi 23

Chẳng Phải Trái Trắng Đen Lên Đầu Sắt Nhọn Một Phen Thư Hùng

Q

uái nhân ấy bật cười thành tiếng, nói:

- Ông chẳng cần phải hỏi tôi là ai, nếu ông cảm thấy không đồng ý lời nói của tôi, thì chúng ta có thể bước ra so tài cao thấp trước cũng được!

Hồng Ưng Cung Long trầm nghĩ:

"Nhu thế càng hay! Một người khiêu chiến với ta trước mặt bao nhiêu cao thủ như vậy, thì ta đâu chịu kém sút hơn?"

Bởi thế, Hồng Ưng Cung Long bèn đưa chân dõng dạc bước thẳng về phía trước. Quái nhân ấy cũng nhanh nhẹn vọt người qua từ trên đầu tầng đá cao đáp yên xuống đất, rồi đi thẳng về phía đối phương. Do đó, hai người chỉ trong chốc lát sau là đã tiến sát bên nhau.

Hồng Ưng Cung Long bèn đưa một cánh tay ra, nói:

- Chúng ta nên bắt tay trước một lượt!

Câu nói của ông ta chính là có ý bảo quái nhân ấy trước khi đánh nhau, nên bắt tay một lượt gọi là thi lễ đã. Tuy nhiên sự thực qua cái bắt tay đó, chính là một cuộc đấu chân lực giữa hai cao thủ!

Vì Hồng Ưng Cung Long chính là vị Chương môn nhóm tại gia của phái Nga My, ngay như Lữ Đăng Không là một cao thủ có hạng mà trên danh nghĩa vẫn ở dưới quyền của ông ta. Như vậy, địa vị của ông trong võ lâm rõ ràng chẳng phải là tầm thường.

Vậy, với một con người có địa vị như ông ta, mà nếu vừa bước tới là ra tay đánh nhau ngay với đối phương, tất không khỏi mang tiếng là nóng nảy và hẹp hòi. Bởi thế, ông ta mới giả vờ cùng bắt tay một lượt với quái nhân nọ, song để thừa dịp giao đấu nội lực luôn.

Quái nhân thấy thế, bèn lên tiếng nói:

- Hay lắm!

Tức thì, ông ta chẳng hề do dự, đưa một cánh tay ra ra để bắt nhau với Hồng Ưng Cung Long. Và khi hai bàn tay mới siết chặt với nhau, thì Hồng Ưng Cung Long liền vận dụng luồng thuần dương chân khí trong người đưa thẳng đến Lai Cung huyết tại giữa lòng bàn tay rồi bắn thẳng về phía bàn tay của quái nhân ấy với một sức mạnh xô bạt được cả núi đồi.

Nhưng khi luồng chân lực của Hồng Ưng Cung Long vừa tấn công ra, ông liền cảm thấy lòng bàn tay của đối phương mềm mại như bông gòn, khiến luồng chân lực của ông không va chạm vào đâu được cả. Hơn nữa, cùng lúc ấy ông ta cũng cảm thấy tựa hồ lòng bàn tay của đối phương đang có một chân lực phi thường, hút lấy luồng chân lực của mình!

Chính vì thế, nên Hồng Ưng Cung Long không khỏi thâm kinh hãi, chẳng biết đối phương đang sử dụng một thứ võ gì!

Do đó, ông ta chẳng dám chệnh mảng, vội vàng thu ngay luồng chân lực trở về.

Nhưng luồng chân lực vừa phóng ra bỗng bị thu trở về quá gấp nên nó đã va chạm thẳng vào số chân lực đang từ trên cánh tay chuyển xuống, do đó, liền gây nên một tiếng nổ âm thực to!

Thế là, hai bàn tay của hai người mới vừa nắm vào nhau, liền hất bạt ra xa, mỗi bên liền bước lùi ra sau một bước!

Qua thực trạng đó, người đứng bên ngoài nhìn vào, thấy như hai bên thực lực tương đương nhau, không ai thắng ai bại, vì cả hai bước lùi một bước như nhau cả.

Nhưng riêng Hồng Ưng Cung Long thì đã tự biết mình đã thua một nước cờ trước đối phương. Ông ta tự biết, nếu tiếp tục giao tranh thì sự thắng bại sẽ về ai rồi.

Tuy nhiên, đứng về mặt khách quan mà nói, thì Hồng Ưng Cung Long chẳng hề bị mất mặt, vì chắc chắn không có mấy ai được biết thực trạng đó cả. Chính vì vậy, nên Hồng Ưng Cung Long bèn lạnh trí tìm đường rút lui trước, nên lên tiếng nói:

- Tôn giá xem qua có đủ tư cách để làm một vị trọng tài, nhưng để rồi chờ xem tôn giá sẽ điều động mọi việc như thế nào cho biết!

Qua lời nói ấy của Hồng Ưng Cung Long, khiến mọi người chung quanh nhận thấy là tài nghệ giữa đôi bên tương đương nhau, chẳng ai cao thấp hơn ai cả.

Thật ra, trong số người hiện diện, ngoại trừ vài ba cao thủ tài nghệ tuyệt đỉnh như Thủy Kính Thiên Sư và Liệt Hỏa Tổ Sư ra, còn thì chẳng có ai biết được sự thực qua sự va chạm vừa rồi cả.

Quái nhân ấy nghe thế, bèn cất tiếng cười, nói:

- Tôi rất cảm ơn lời khen tặng của Cung bằng hữu. Nhưng chẳng rõ các vị khác còn có ý kiến chi nữa không?

Hồng Ưng Cung Long là một người có địa vị rất cao trong võ lâm, hơn nữa đôi bên vừa trở tài cao thấp, và đã chứng tỏ tài nghệ tương đương nhau, vậy thử hỏi một khi ông lên tiếng tán đồng, thì còn có ai lại muốn so tài thêm với quái nhân nữa?

Bởi thế, sau khi quái nhân dứt lời, mà khắp chung quanh vẫn im thin thít, quái nhân thấy thế, bèn nói tiếp rằng:

- Nếu thế thì tôi còn có thêm một vài ý kiến thô thiển nữa. Việc tỷ thí võ công của chúng ta tất nhiên phải khác biệt hơn một số người tài nghệ tầm thường trong võ lâm mới được. Nếu có ai muốn biểu diễn tuyệt nghệ, thì các vị xin tự tiện định liệu lấy một biện pháp tỷ thí. Tôi không cần biết đến, trái lại, nếu cần tỷ thí về võ công, mà chỉ đánh nhau trên đất bằng, thì không khỏi mất hết ý nghĩa là người cao thủ...!

Nói đến đây, ông ta thò tay vào áo, và liền nghe những tiếng khua loảng xoảng nối tiếp ngân lên. Tức thì, ai nấy đều thấy quái nhân ấy từ trong tay áo lấy ra một bó que sắt nhỏ bằng ngón tay út. Những que sắt ấy rất sắc bén, có màu lóng lánh, vừa nhìn qua là đã biết ngay, là loại thép Miến Điện rèn lên.

Số người hiện diện trông thấy quái nhân cầm bó que sắt trong tay, đều ngạc nhiên không biết ông ta định làm gì. Nhưng liền đó, quái nhân nọ bèn cất tiếng cười vui vẻ, rồi đưa chân chạy thành một cái vòng tròn to. Đôi chân ông ta lướt đi nhẹ nhàng như gió thoảng, nhanh như tên bắn. Hơn nữa, trong khi vừa chạy, ông ta vừa vung tay lên cầm những que sắt nhọn ấy xuống mặt đá xanh.

Đối với việc cầm những que sắt nhọn vào mặt đá tuy có nhiều người làm được dễ dàng. Nhưng có điều khó khăn là quái nhân nọ chẳng những hành động vô cùng nhanh nhẹn, mà những que sắt được ông ta cắm vào đá lại rất ngay ngắn chỉnh tề.

Lúc ấy, ai nấy đã rõ tổng số những que sắt đó gồm có mười sáu que, mỗi que được cắm vào mặt đá cách nhau đều khoảng ba thước mộc, và thành một cái hình vuông. Như vậy mỗi cạnh gồm có bốn que, và rộng độ ngoài một trượng.

Sau khi cắm xong những que sắt, quái nhân bèn lên tiếng nói:

- Nơi đây gồm có tất cả mười sáu que sắt Miến Điện, trên đầu nó khá bén nhọn. Vậy, nếu ai cần đánh nhau, thì phải di chuyển đôi chân trên những que sắt nhọn đó, để phân định được ai cao ai thấp!

Câu nói của quái nhân ấy vừa dứt, các cao thủ hiện diện trên đỉnh núi, đều cho là hay tuyệt!

Vì một người có trình độ võ công cao cường, ngoài nội ngoại công, còn phải tinh thâm cả về khinh công nữa. Trừ phi một người chưa từng rèn luyện ngoại công, ví như Thiết Đạc Thượng Nhân chẳng hạn, thì khinh công mới kém cỏi mà thôi.

Bởi thế, hầu hết các cao thủ đều cảm thấy việc làm của quái nhân nọ, tuy đã đặt ra một vấn đề khó khăn cho mọi người, nhưng kỳ thực thì bên trong có một dụng ý rất hay. Vì có như vậy, mới chúng tỏ được bản lãnh chân chính của một người, cao cường đến mức độ nào.

Song, duy chỉ có Thiết Đạc Thượng Nhân là đã cất giọng kêu to lên rằng:

- Ôi chao! Tại sao lại bày trò như vậy?

Quái nhân ấy bèn lên tiếng đáp:

- Tôi đã biết rồi! Việc này đối với những bằng hữu chưa rèn luyện ngoại công, thì không khỏi ít nhiều cảm thấy thiếu công bình. Nhưng, tôi cũng đã có biện pháp riêng cho các bằng hữu đấy rồi!

Nói đoạn, ông ta vừa đưa đôi chân bước tới, vừa kéo lết một bàn chân trên mặt đá, tại một khoảng trống cạnh khu vực mà ông ta vừa cầm những que sắt.

Sau khi chạy vòng quanh được mấy vòng, thì ai nấy cũng trông thấy nơi đôi bàn chân của ông ta kéo qua, tất cả sỏi đá gồ ghề, đều được san bằng phẳng, khiến những mảnh đá vụn bắn đi tung tóe. Do đó, chẳng mấy phút sau, mặt đá nơi ấy đã phẳng lì như mặt gương!

Chừng ấy, quái nhân mới bước tránh ra xa, rồi đưa tay chỉ thẳng vào phía sân đá được ông ta quét bằng phẳng ấy, cười nói:

- Thiết Đạc Thượng Nhân, ông có biết ý định của tôi là gì không?

Thiết Đạc Thượng Nhân nói:

- Ôi chao! Tôi nào biết được ông định giở trò chi chứ?

Quái nhân ấy nói:

- Nếu ai có ý tránh không muốn đánh nhau trên những que sắt nhọn kia, thì cũng có thể đánh nhau trên mặt đá bằng phẳng này. Nhưng có điều là cứ mỗi một thế võ, đôi bên phải đạp lún sâu xuống mặt đá. Bằng trái lại, võ công mình không đạt đến mức ấy, thì tốt nhất lên tìm nơi ngủ một giấc ngon lành, hầu lấy sức đứng ngoài xem mọi trò vui mắt là hơn!

Câu nói đó, thật đã gài đúng ngay chỗ ngựa của Thiết Đạc Thượng Nhân, do đó ông ta bèn to tiếng kêu lên rằng:

- Như thế là hay tuyệt!

Số người trong Trúc Lâm Thất Tiên cùng đưa mắt lạnh lùng theo dõi, và cảm thấy quái nhân mang chiếc mặt địa to lớn ấy, chẳng những võ công hết sức cao cường, mà đồng thời, dường như rất am hiểu trình độ và lai lịch võ công của mọi người hiện diện, nên mới bày ra trò tử thí thực là tế nhị như đã thấy. Chính vì vậy, họ đều thầm khâm phục trong lòng.

Nhưng xem ra thì tất cả mọi người có mặt trên đỉnh núi này, không ai biết rõ lai lịch của quái nhân ấy cả.

Việc ấy, quả là một việc không sao tưởng tượng được!

Vì một nhân vật vắng mặt trong võ lâm đã hai mươi năm qua như Hỏa Tiều Đảo Chủ, tức Thất Sát Thần Quân, mặc dù không dùng đến những danh hiệu lẫy lừng ấy nữa, mà trái lại, chỉ dùng cái tên chân thật của mình, ít ai được biết đến Đàm Thăng, thế mà khi đi đứng trong võ lâm, người ta vẫn có thể đoán biết được ít nhiều về lai lịch của ông ta.

Thế nhưng quái nhân mang chiếc mặt địa to lớn này, thì lại hoàn toàn bí mật, không ai làm sao tìm hiểu được tí gì về lai lịch của ông ta cả.

Nhưng riêng về hành động của ông ta, có lắm lúc giống như người chính phái, song có khi lại tựa hồ như người tà phái, nên càng làm cho mọi người không ai có thể xét đoán được ông ta là một nhân vật thuộc phe phái nào!

Quái nhân ấy khi vừa dứt lời, bèn dùng lại trong giây lát, rồi tiếp rằng:

- Lữ Tổng tiêu đầu và Hỏa Phụng Tiên Cô muốn ra đánh nhau trước, vậy tôi xin mời nhị vị!

Câu nói ấy vừa dứt, bỗng nghe Thanh Yến Khưu Quân Tố lên tiếng nói:

- Hỏa Phụng Tiên Cô suốt mấy ngày hôm nay tâm trạng lúc nào cũng bất an, tinh thần mất hẳn bình tĩnh. Vậy ai muốn tìm bà để báo thù, thì hãy tìm tôi đây cũng thế thôi!

Giọng nói của bà mỗi lúc một to hơn, và tiếng "thôi" ấy nghe lại càng bén nhọn, như xói xĩa vào màng tai mọi người. Trong khi tiếng nói ấy hãy còn bay lằng lằng giữa khoảng không, thì thân người bà ta đã lướt sát mặt đất, bay nhẹ nhàng đến bên cạnh vùng có cắm những que sắt nhọn ấy. Kế đó, bất thần thân người bà ta bắn vọt lên cao độ ba thước, chẳng khác nào một cánh lá bị gió thổi, rồi dùng thế Không Bãi Hà Hoa tiếp tục lướt tới, đáp nhẹ nhàng xuống đầu thanh sắt nhọn, đưa mắt nhìn thẳng về phía Lữ Đăng Không.

Lữ Đằng Không chỉ muốn đánh nhau một trận chết sống với Hỏa Phụng Tiên Cô, hầu trả lại mối thù Tây Môn Nhất Nương bị bà ta sát hại. Nhưng khi trông thấy Khưu Quân Tố đứng ra che chở cho Hỏa Phụng Tiên Cô, thì trong lòng không muốn giao tranh với đối phương nữa!

Giữa lúc Lữ Đằng Không còn đang do dự, bỗng có người lên tiếng nói:

- Hay lắm! Giữa chúng ta còn có món nợ của Hàn đại hiệp chưa thanh toán dứt khoát đây!

Ai nấy đều đưa mắt nhìn về hướng có tiếng nói, thì thấy người vừa lên tiếng chính là Ngân Quán Đạo Nhân!

Lão ta tay cầm ngọn phất trần đưa chân thong thả bước tới, rồi bay vọt lên đứng trên đầu một que sắt nhọn, đối diện với Khưu Quân Tố.

Quái nhân trông thấy thế, bèn lên tiếng cười ha hả, nói:

- Những người giữ vai tuồng chính chưa bước ra, thế mà các tay trợ thủ đã ra đánh nhau trước! Song cũng được, giữa nhị vị định đánh nhau đến chết sống, hay chỉ cần phân thắng bại mà thôi?

Khưu Quân Tố cất giọng lạnh lùng nói:

- Việc ấy thì có can chi đến ông chứ?

Quái nhân ấy nói:

- Nếu không can chi thì thôi, tôi chẳng cần biết đến!

Dứt lời, quái nhân ấy bèn lui trở về tảng đá xanh to cạnh đấy, ngồi bó gối im lặng, chờ theo dõi cuộc giao tranh!

Lúc ấy, Khưu Quân Tố và Ngân Quán Đạo Nhân mỗi người chiếm một góc trên bãi sắt nhọn ấy, và giữa họ cách nhau độ hơn một trượng. Khi Ngân Quán Đạo Nhân vừa từ dưới nhẩy lên, thì liền vận dụng chân khí, vòng tay về phía Khưu Quân Tố thì lễ, trong khi ngọn phất trần còn cầm chặt nơi tay phải, nói:

- Khưu Thanh Yến, bần đạo xin mời!

Trong khi lão ta thì lễ, thì đuôi nhọn phất trần đã từ trong quét thẳng ra ngoài dưới thế Đồng Tử Hiến Đào!

Lúc bấy giờ, cả hai người đều đang đứng trên những que sắt thực nhọn để cùng đánh nhau, nên dù cho ở trong trường hợp nào, cả hai cũng chỉ có thể đứng một chân trên đầu

một que sắt mà thôi. Hơn nữa, nếu trình độ khinh công của ai kém cỏi, thì chắc chắn sẽ bị những que sắt nhọn đó đâm thủng bàn chân ngay!

Chính vì vậy, nên cả hai đều tập trung tinh thần, tỏ ra hết sức thận trọng trong mọi hành động.

Ngân Quán Đạo Nhân biết Khuru Quân Tố là người có thuật khinh công cao tuyệt, nên muốn giành ngay phần chủ động về mình. Do đó, ông ta không còn khách sáo, giả vờ vòng tay thi lễ là đã xử dụng thế võ đánh ngay ra. Tức thì, một luồng kinh phong mãnh liệt từ đuôi phất trần quét thẳng về phía Khuru Quân Tố!

Khuru Quân Tố trông thấy thế, bèn khẽ lắc thân người, rồi bay xéo sang một bên. Thế là bà ta đã vượt qua hai que sắt nhọn, xê dịch đến một góc khác.

Ngân Quán Đạo Nhân thừa dịp đó, bèn khẽ điểm nhẹ bàn chân trên đầu que sắt nhọn, lướt về phía trước độ bốn thước, rồi lại vung tay quét thẳng trở ra, chồm người tới sử dụng thế Thuận Thủy Thôi Châu, công tiếp theo về phía đối phương.

Trong khi Ngân Quán Đạo Nhân sử dụng thế võ ấy, thì thân người ông ta cũng bay vọt lên khoảng không, và đã lướt về phía trước thêm một que sắt nhọn nữa. Trong khi ấy, đuôi ngọn phất trần đã bay vút tới, bó tròn như một ngọn bút lông, rung chuyển liên tiếp ba lượt, nhắm ngay ba huyệt đạo Trung Phủ, Vân Môn và Tuyền Cơ trước ngực Khuru Quân Tố công tới.

Ba huyệt đạo ấy đều trực thuộc vào Thủ Thái Âm Phế Kinh, và chính là những huyệt đạo trọng yếu trên cơ thể con người.

Việc Ngân Quán Đạo Nhân vừa đánh ra thế võ thứ hai, là đã nhắm công thẳng vào những huyệt đạo tối quan trọng của đối phương, cũng đã cho mọi người thấy rằng, cuộc chiến này là một trận giao tranh sống chết.

Khuru Quân Tố lúc bấy giờ đang đứng trên một que sắt sát bìa, nên dù muốn nhảy lui cũng không còn đường nào để lui nữa. Trong lúc ấy Ngân Quán Đạo Nhân đã từ phía phải công tới, đồng thời, tay trái của lão ta cũng đã vung cao, sẵn sàng đánh ra, khiến cho Khuru Quân Tố dù muốn lách mình về phía trái, cũng chẳng còn đường nào để lách đi nữa.

Xem ra, thế Thuận Thủy Thôi Châu của Ngân Quán Đạo Nhân, chắc chắn sẽ thu được kết quả như ý muốn.

Nhưng chẳng ngờ giữa lúc đầu ngọn phất trần của Ngân Quán Đạo Nhân sắp sửa điểm tới lồng ngực của Khuru Quân Tố, thì bà ta bỗng lách ngang người một lượt.

Cái lách ngang ấy của Khuru Quân Tố, xem ra hoàn toàn không có tác dụng chi, vì Ngân Quán Đạo Nhân đang dùng thế Thuận Thủy Thôi Châu công về phía bà ta, và ngọn phất trần đang nhắm điểm vào ba huyết đạo trên lồng ngực của bà ta, vậy dù có lách mình tránh ngang đi nữa, thì chắc chắn những huyết đạo khác cạnh đấy, tất cũng sẽ bị ngọn phất trần của Ngân Quán Đạo Nhân điểm trúng như thường!

Nhưng Khuru Quân Tố dù sao cũng là một nhân vật nổi danh trong võ lâm, vậy thử hỏi đâu lại có thể chiến bại ngay ở thế võ thứ hai của Ngân Quán Đạo Nhân như thế hay sao?

Liền đó, ai nấy thấy sau cái lách mình tránh ngang của Khuru Quân Tố, thì cánh tay phải của bà ta cũng đã nhanh nhẹn thò ra, nhằm chụp vào mạch cổ tay trái của Ngân Quán Đạo Nhân. Đồng thời, chưởng trái của bà ta vung ra, quét thẳng vào ngọn phất trần đang công tới để ngăn chặn nó lại.

Thanh Yển Khuru Quân Tố là một con người nội lực cao thâm, do đó, bà ta vung chưởng quét ra, chưởng phong cuốn tới ào ào, khiến cho lớp y phục của Ngân Quán Đạo Nhân bị luồng gió mạnh thổi ép sát vào thân mình!

Ngân Quán Đạo Nhân trông thấy Khuru Quân Tố sử dụng một thế võ hết sức kỳ tuyệt như vậy, không khỏi giật mình, hối hả thu cánh tay trở lại, trong khi ngọn phất trần trên tay cũng đã thay đổi thế Thuận Thủy Thôi Châu thành ra thế Ngân Hà Hoàn Tuyên. Vì thế, những sợi lông trên đầu ngọn phất trần liền vèo tới cổ tay trái của Khuru Quân Tố.

Thế võ ấy của Ngân Quán Đạo Nhân hết sức tinh tuyệt và rất kịp thời. Nền khi, chưởng trái của Khuru Quân Tố vừa đánh ra, dù cho bà ta có nhanh nhẹn thu trở về, nhưng chắc chắn lòng bàn tay của bà ta cũng bị ngọn phất trần quét trúng.

Hơn nữa, ngọn phất trần của Ngân Quán Đạo Nhân, chính là dùng lông đuôi ngựa và những sợi tơ bạc kết lên, phối hợp với nội lực cao tuyệt của ông ta, nếu bàn tay của Khuru Quân Tố bị nó quét trúng thì chắc chắn sẽ bị rách toạt cả da thịt, lòi xương trắng ra ngoài chứ chẳng chơi.

Bởi thế, số quần hùng đang theo dõi chung quanh, ai nấy đều đang chuẩn bị để reo hò tán thưởng...

Nhưng nào ngờ ngay lúc ấy, một diễn biến đột ngột lại xảy ra...

Vì Khuru Quân Tố đã nhanh nhẹn hạ thấp cánh tay trái xuống, rồi bất thần thụt bàn tay vào trong tay áo rộng. Thế là, nhanh như chớp, ai nấy liền trông thấy từ tay áo rộng của bà ta, có một ngọn roi màu bạc được quét thẳng ra nghe một tiếng vút, dùng thế Hoàn Tảo Thiên Quân phản công trở về phía Ngân Quán Đạo Nhân.

Ngọn roi đó dài độ năm sáu thước mộc, và được quét ra hết sức nhanh nhẹn, như một làn điện xẹt, ánh bạc lóe lên sáng ngời, cuốn thẳng về phía trước mặt của Ngân Quán Đạo Nhân. Hơn nữa, trong khi đó, Khuru Quân Tố vẫn quay lưng về phía Ngân Quán Đạo Nhân, chứ chẳng hề quay mặt nhìn lại, bởi thế, cũng đủ thấy thế roi của bà ta hết sức quái dị.

Ngân Quán Đạo Nhân thấy ngọn phát trần của mình quét ra sắp thu được kết quả, bỗng lại thấy Khuru Quân Tố vung roi bạc phản công, ông ta hết sức hãi kinh, vội vàng thu ngọn phát trần trở về, và định nhảy lui ra sau để tránh.

Nhưng vì ngọn roi bạc trong tay của Khuru Quân Tố quá dài, nên mặc dù Ngân Quán Đạo Nhân đã kịp thời lách tránh, song vẫn cảm thấy một bên má bị đầu buốt, vì đuôi ngọn roi đã quét trúng mặt lão ta.

Lúc ấy, Ngân Quán Đạo Nhân vừa kinh hoàng lại vừa tức giận, và chính vì vậy, nên chân khí trong người của lão ta bị phân tán đi. Do đó, bàn chân đang đứng trên đầu que sắt nhọn, bỗng cảm thấy đau buốt, nên lão ta biết là que sắt nhọn ấy đã đâm thủng qua đế giày, chạm vào lòng bàn chân.

Như vậy, Ngân Quán Đạo Nhân tự hiểu rằng, nếu mình tiếp tục đánh nhau với đối phương nữa, chắc chắn không làm sao tránh khỏi bị thiệt thòi to. Nghĩ thế, lão ta vội vàng nhảy lui ra sau, rồi tiếp tục lách mình tránh ngang, lướt trở xuống mặt đất.

Khi mọi người chung quanh chú ý nhìn kỹ, thì trông thấy trên mặt lão ta đã mang một vết thương sâu hàng phân, máu tuôn đầm đề!

Song, cũng may là lão ta đã kịp thời nhảy lui, nếu không tất sẽ bị ngọn roi bạc của Khuru Quân Tố quét bay cả chiếc đầu, hoặc bị chặt mất đi nửa bên sọ chết mất mạng cũng nên!

Ngân Quán Đạo Nhân vừa nhảy yên xuống đất, bèn cất tiếng quái dị nói:

- Bần đạo vì tài nghệ kém cỏi, nên hôm nay tự nhận là mình thua sút hơn!

Vừa nói, lão ta vừa nhanh nhẹn lướt đến bên bốn tên đệ tử đứng cạnh đấy, kêu to rằng:

- Rút lui mau!

Vừa nói, đôi chân lão đã lướt tới.

Bốn người đệ tử của lão ta, cũng vội lách mình theo sau. Chỉ trong một nháy mắt, cả bọn năm người đã lướt thẳng xuống núi mất dạng.

Số người xung quanh, ai nấy cũng biết được là võ công của Ngân Quán Đạo Nhân dù cho không bằng Khuru Quân Tố đi nữa, cũng không thể bị chiến bại một cách nhanh chóng

như vậy. Nhưng có lẽ vì lão ta quá tha thiết đến việc chiến thắng đối phương, nên trong lòng có phần nóng nảy, để sơ hở nhiều trong cuộc giao tranh, mới ra nông nổi như vậy!

Liền đó, quái nhân đầu đội chiếc mặt đĩa to ấy, bỗng lên tiếng nói:

- Đã có năm người rút lui rồi!

Vừa nói, ông ta vừa thò tay vào áo lấy ra một que sắt, rồi nhanh nhẹn vung lên viết vào mặt đá xanh...

Khi ai nấy nhìn kỹ, thì thấy ông ta viết một dòng chữ sâu vào độ nửa tấc mộc rằng:

"Khuu Quân Tố thuộc Phi Yến Môn, đã đánh bại Ngân Quán Đạo Nhân ở thế võ thứ ba."

Mọi người thấy thế, đều không khỏi trầm kinh hãi.

Vì trong cuộc tỷ thí võ công này đều được quái nhân ấy ghi chép lại trên mặt đá xanh, lưu truyền hậu thế, thì quả là một việc có liên quan đến danh dự của các môn phái hiện diện.

Nên biết, trong võ lâm việc tranh chấp nhau không lúc nào dừng, và một phần lớn những cuộc tranh chấp ấy, không phải vì quyền lợi vật chất, mà chính là danh vọng môn phái hoặc cá nhân. Lắm lúc, họ vì tranh hơn thua nhau về danh vọng, mà lôi kéo đến nhiều môn phái vào cuộc chém giết nhau từ đời này sang đời nọ!

Giờ đây, quái nhân ấy ghi chép mọi việc vào đá xanh, thì Ngân Quán Đạo Nhân của phái Thanh Thành, dù cho tạm thời bị bại trước đối phương nhưng chắc chắn không khi nào bằng lòng chịu nhục, mà nhất định sẽ tìm đủ trăm phương ngàn kế để rửa cho kỳ được mối nhục này.

Như vậy, cũng có nghĩa là giữa phái Thanh Thành và Phi Yến Môn, từ nay sẽ trở thành thù địch, không biết đến bao giờ mới chấm dứt.

Chính vì lẽ ấy, nên số người chung quanh thấy đều biến sắc!

Thủy Kính Thiên Sư cất giọng thông thả nói:

- Hay thay! Thí chủ hà tất phải làm như vậy?

Quái nhân ấy cất tiếng cười to ha hả, nói:

- Hôm nay tôi đến ngọn Tiêu Nhân Phong này, hoàn toàn chẳng phải vì quý vật đã do Lữ Đăng Không áp tải, mà cũng chẳng phải có mục đích tiếp tay với ai, hơn nữa, lại càng không có ý định ngăn chặn cuộc tranh chấp này, mà chỉ có mục đích phân định sự cao thấp giữa các môn phái hiện diện mà thôi. Vậy, vì đâu tôi lại không ghi chép cho rõ ràng?

Thủy Kính Thiên Sư nói:

- Trong võ lâm, việc tranh chấp chém giết nhau đã nhiều rồi. Vậy, nếu thí chủ làm thế, thì chẳng hóa ra kể từ đây về sau, sự tranh chấp chém giết nhau giữa các môn phái sẽ được nối tiếp mãi mãi chẳng còn ngày nào yên ổn đó sao?

Quái nhân cất tiếng cười nhạt, nói:

- Lão hòa thượng thực là chu đáo, nhưng sự tranh chấp và chém giết nhau giữa họ, lại hoàn toàn không có can chi đến tôi. Vậy, tôi chỉ cần gì chép đúng sự thực là được rồi!

Da dẻ của Thủy Kính Thiên Sư vốn đã hồng hào, thế mà giờ đây nghe qua câu nói của quái nhân ấy, thì sắc mặt mỗi lúc càng đỏ thêm hơn. Lão ta lên tiếng hỏi rằng:

- Thí chủ không bằng lòng chấm dứt việc làm đó sao?

Quái nhân ấy đáp:

- Lẽ tất nhiên là không khi nào bỏ dở việc làm này!

Thủy Kính Thiên Sư cất tiếng niệm Phật một lượt, đưa chân bước tới trước một bước, và thân người của lão ta đã lướt nhẹ nhàng đến trước tảng đá to, mà quái nhân đã ghi chép dòng chữ khi nãy. Đồng thời, lão ta nhanh nhẹn vung một tay áo rộng lên, nhắm quét thẳng về phía tảng đá ấy nghe một tiếng vút!

Mọi người chung quanh đều biết Thủy Kính Thiên Sư là người có công lực thượng thặng của Phật môn, nên tay áo rộng của lão quét ra, mặc dầu chỉ là một vật mềm mại, song vì lúc ấy đã được lão ta dồn luồng nội công vô song của Phật môn vào, nên khi nó quét qua mặt đá, tất sẽ quét bay dòng chữ của quái nhân nọ vừa ghi sâu vào đấy.

Lúc bấy giờ, ai nấy đều trông thấy Thủy Kính Thiên Sư bước ra ngăn cản việc làm của quái nhân nọ, nên tất cả đều ngồi im theo dõi, chớ không lên tiếng nói chi.

Nhưng tay áo rộng của Thủy Kính Thiên Sư vừa mới quét đến sát mặt đá xanh, thì chiếc quạt lá kê rách nát của quái nhân ấy cũng đã nhanh nhẹn từ trên cao quét thẳng xuống nghe một tiếng vút, khiến cho cuồng phong dấy động ào ào, đổ thẳng về phía tay áo rộng của đối phương.

Thế là, hai luồng linh lực chạm thẳng vào nhau sát bên cạnh tảng đá xanh ấy, gây nên một tiếng nổ ầm ầm như sấm động, làm cho thân người của quái nhân ấy bị hất bay bổng lên cao đến ba thước mộc. Đồng thời Thủy Kính Thiên Sư cũng bị sự va chạm đó làm cho chao động thân người qua một lượt.

Xem qua tình trạng ấy, mọi người đã biết công lực của quái nhân nọ hoàn toàn tương đương nhau với Thủy Kính Thiền Sư, một đệ nhất cao nhân trong cửa Phật môn.

Thân người của quái nhân ấy sau khi bị hất bay bổng lên cao, liền rơi nhẹ nhàng trở xuống đầu tầng đá ấy ngay. Đồng thời, ông ta vẫn ngồi xếp bằng nguyên như cũ, cất tiếng to cười ha hả, nói:

- Lão hòa thượng, chẳng lẽ ông lại e sợ hai nhóm tăng nhân và tại gia của phái Nga My sẽ bị ghi chép tên tuổi xấu xa trên tầng đá xanh này hay sao? Nếu chẳng phải là thế, thì sao lão hòa thượng không bằng lòng cho tôi ghi chép sự thực xảy ra trên đỉnh Tiên Nhân Phong này ngày hôm nay?

Thủy Kính Thiền Sư vốn có ý định vung tay áo rộng quét ra lần thứ hai, nhưng khi nghe quái nhân ấy lên tiếng nói thế, thì không khỏi giật mình đứng sững sờ.

Lão ta đứng yên trong giây lát, bèn lên tiếng nói:

- Thí chủ nói sai rồi! Người xuất gia lúc nào cũng lấy lòng từ bi làm căn bản. Vậy, đâu nữ đưa mắt nhìn võ lâm đồng đạo tàn sát lẫn nhau?

Quái nhân ấy cất tiếng bèn nhọn cười to, nói:

- Lão thiền sư, trong võ lâm không nói đến chuyện tranh chấp tàn sát nhau, vậy chả lẽ mọi người đều ngồi yên để ngâm thơ làm câu đối hay sao?

Thủy Kính Thiền Sư đang có ý định lên tiếng can ngăn, không cho quái nhân ấy tiếp tục ghi chép nữa. Nhưng Hồng Ung Cung Long đã lên tiếng nói to rằng:

- Thủy Kính sư huynh, hãy để mặc ông ta muốn ghi chép chi thì ghi. Chả lẽ hai nhóm tăng nhân và tại gia phái Nga My, thật sự sợ bị bại dưới tay của kẻ khác hay sao?

Thủy Kính Thiền Sư quay mặt nhìn lại, trông thấy sắc mặt của mọi người chung quanh đang tỏ ra bất mãn trước việc làm ấy của quái nhân nọ. Nhưng sở dĩ họ không lên tiếng ngăn lão ta, chính là vì câu nói của quái nhân ấy vừa rồi.

Vì câu nói ấy, tuy nghe qua như chẳng có chi là quan trọng, nhưng kỳ thực thì nó có ngụ ý, là kẻ nào bước ra ngăn cản việc làm ấy của ông ta, thì chính kẻ đang có ý sợ mình bị bại trước đối phương, và bị ghi chép sự xấu xa đó lưu truyền mãi mãi đến hậu thế.

Như vậy, thử hỏi có ai lại chịu tự thừa nhận là mình đang khiếp sợ đâu.

Thủy Kính Thiền Sư nhìn qua tình hình trước mắt, thì biết rằng cuộc xô xát này không thể chấm dứt trong một sớm một chiều được. Nên bất giác cất tiếng than dài, rồi khẽ lắc thân người về vị trí cũ.

Quái nhân ấy bèn lên tiếng nói:

- Chớ để mất thời giờ, các vị hãy tiếp tục ra tay đánh nhau nữa đi!

Khru Quân Tố sau khi đánh bại được Ngân Quán Đạo Nhân, liền đưa đôi mắt chăm chú nhìn về phía Lữ Đăng Không.

Lữ Đăng Không vốn đã có ý định nhảy lên những que sắt nhọn ấy để giao tranh với đối phương, nhưng chỉ vì việc làm vừa rồi của quái nhân nọ đã gây ra cuộc cãi vã, nên ông ta đành đứng yên để chờ đợi. Giờ đây, Lữ Đăng Không thấy mọi sự cãi vã đã được dàn xếp xong, bèn định phi thân lướt thẳng về phía trước, để bắt đầu cuộc giao tranh. Nhưng bất ngờ nghe có tiếng của Hỏa Phụng Tiên Cô nói to lên rằng:

- Quân Tố, đây là một cuộc đánh nhau chết sống vô cùng hệ trọng, vậy hãy để cho tôi bước ra được rồi!

Vừa nói, thân người của Hỏa Phụng Tiên Cô đã nhanh nhẹn tràn về phía trước. Nhưng bà ta chẳng phải nhắm ngay những que sắt nhọn cắm ngay trên đá lướt tới, mà trái lại nhắm ngay phía Hàn Ngọc Hà và Đàm Dực Phi đang đứng cạnh đấy. Thế lướt tới của Hỏa Phụng Tiên Cô hết sức lanh lẹ, làm cho Đàm Dực Phi hãi kinh, lẹ làng lách mình chặn ngang trước mặt Hàn Ngọc Hà, vung chưởng quét ra một tiếng vút.

Nhưng lúc ấy Hỏa Phụng Tiên Cô đã tràn tới nơi, đồng thời, bà ta vung chưởng lên đỡ thẳng thế đánh của Đàm Dực Phi!

Sau một tiếng âm to, đôi chưởng của hai người đã giáng trúng thẳng vào nhau...

Nhưng Hỏa Phụng Tiên Cô thừa lúc đôi bàn tay hai bên đang đê dính vào nhau, thì nhanh như chớp kéo cánh tay về phía ngoài. Như vậy, có nghĩa là Hỏa Phụng Tiên Cô đã lợi dụng phút giây hết sức ngắn ngủi, trong khi đôi chưởng của đôi bên vừa va chạm vào, để kéo luôn Đàm Dực Phi tránh ra ngoài, và đồng thời, lại vung đôi bàn tay trái lên, nhắm ngay vai của Hàn Ngọc Hà chụp tới.

Bởi thế, Hàn Ngọc Hà hết sức hãi kinh, dù muốn lách tránh đi nơi khác cũng không còn kịp nữa.

Nhưng ngay lúc đó, bỗng nghe Hỏa Phụng Tiên Cô quát to rằng:

- A Hà! Người chớ nên sợ hãi.

Thế là chỉ trong chớp mắt sau, Hàn Ngọc Hà đã cảm thấy một bên vai mình đã bị bà ta chụp cứng ngắc. Đồng thời, bà ta vội thu cánh tay phải trở về, rồi chụp thẳng tới ngọn Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân đang giắt bên sườn của Hàn Ngọc Hà.

Và khi nàng đã được món binh khí ấy vào tay, Hỏa Phụng Tiên Cô liền nhanh nhẹn nhảy lùi ra sau ngay tức khắc.

Chùng ấy mọi người được biết, sở dĩ Hỏa Phụng Tiên Cô bất thần tràn về phía Hàn Ngọc Hà, chính là mục đích muốn lấy lại món binh khí lợi hại của mình để sử dụng trong trận đánh.

Sau khi Hỏa Phụng Tiên Cô đã nhảy ra xa, bèn lạnh lùng nói:

- Quả không hổ là đứa con trai của Thất Sát Thần Quân, vì ngươi đã có thể đỡ thẳng vào chưởng thế của ta như vậy.

Nên biết, Hỏa Phụng Tiên Cô chính là một nữ hiệp tiền bối, nổi danh trong võ lâm đã lâu rồi. Với tài nghệ của Tây Môn Nhất Nương trong phái Điểm Thương, mà trước đây vẫn mấy lượt bị gãy thanh trường kiếm dưới ngọn Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân của bà ta.

Vì lẽ những chiếc răng bén nhọn trên ngọn Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân ấy, được dùng thứ Huyền Thiết rèn nên, và cũng vì bà ta là một người có nội lực cao siêu khôn lường.

Thế mà, một người tuổi mới độ đôi mươi như Đàm Dục Phi, mà lại có thể đỡ thế chưởng của bà ta, quả là một chuyện hiếm có trên đời.

Hỏa Phụng Tiên Cô nói dứt lời, bèn phi thân lướt xéo đến những que sắt nhọn ấy.

Thanh Yến Khưu Quân Tố đối với Hỏa Phụng Tiên Cô, có tình thương nhau như chị em ruột thịt. Do đó, những ngày qua bà ta trông thấy Hỏa Phụng Tiên Cô, sau khi bị Kim Cô Lâu vạch trần việc bà này đã sát hại Hàn Tồn, thì tỏ ra vô cùng đau khổ, lúc nào cũng buồn rầu, chán ngán, tâm thần mất bình tĩnh, nên mới có ý định ra tay đối phó với mọi kẻ thù giúp cho Hỏa Phụng Tiên Cô.

Song giờ đây, bà ta trông thấy Hỏa Phụng Tiên Cô đã sử dụng những thế võ nhanh nhẹn phi thường, mãnh liệt khó tả, để cướp lại ngọn Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân, thì không còn lo lắng chi cho bà ta nữa, nên lên tiếng nói:

- Hỏa Phụng hãy thận trọng mới được!

Dứt lời, Thanh Yến Khưu Quân Tố liền phi thân nhảy trở xuống mặt đất.

Hỏa Phụng Tiên Cô lên tiếng đáp lời Khưu Quân Tố, rồi vung ngọn Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân lên khiến cái mâm tròn trên món vũ khí ấy liền xoay chuyển vun vút, nói:

- Lữ Tổng tiêu đầu, giờ đây ông có thể ra tay báo thù cho phu nhân được rồi!

Lữ Đăng Không trông thấy Hỏa Phụng Tiên Cô, thì đôi mắt trợn to cơ hồ tét cả hai khóe. Ông ta không chờ cho Hỏa Phụng Tiên Cô nói hết lời, đã gầm lên một tiếng thật to, và thân người cao lớn cũng khẽ lắc vọt thẳng lên không, và sau đó lại đáp xuống vững vàng trên đầu một que sắt nhọn.

Hai kẻ thù trông thấy mặt nhau, thực quả không còn sự căm hờn nào so sánh được. Bởi thế, ngọn Tử Kim Dao trong tay của Lữ Đăng Không đang định vung ra, công thẳng về phía Hỏa Phụng Tiên Cô, bất thần nghe có hai người đồng thanh kêu to lên rằng:

- Hãy chậm đã!

Hai giọng kêu ấy, một ồm áp vang rền, trái lại, một giọng khác the thé bén nhọn.

Tất cả mọi người chung quanh đưa mắt nhìn về phía có tiếng kêu, thì trông thấy hai người ấy chính là Quỷ Thánh Thạch Linh và Chương Hỏa Sứ Giả của phái Hoa Sơn.

Bởi thế, ai nấy đều hết sức kinh ngạc. Vì việc đánh nhau giữa Lữ Đăng Không và Hỏa Phụng Tiên Cô, thực chẳng hề có dính dấp chi đến họ cả. Vậy, vì lẽ gì mà họ lại lên tiếng bảo "chậm đã".

Giữa lúc mọi người hãy còn cảm thấy làm lạ, thì Quỷ Thánh Thạch Linh đã mỉm cười, nói:

- Xin Chương Hỏa Sứ Giả hãy nói trước!

Chương Hỏa Sứ Giả trong phái Hoa Sơn cũng không khách sáo, bèn to tiếng nói:

- Tại hạ tuân lời dạy của Tổ sư, loan báo cho quý vị biết là, vì hiện nay Tổ Sư còn đang cần hỏi Lữ Tổng tiêu đầu một việc, vậy nếu ai sát hại Lữ Tổng tiêu đầu, thì cũng có nghĩa là kẻ ấy đã gây khó khăn cho phái Hoa Sơn!

Quỷ Thánh Thạch Linh lên tiếng hỏi:

- Chương Hỏa Sứ Giả đã nói hết chưa?

Chương Hỏa Sứ Giả đáp:

- Tại hạ đã nói hết lời rồi. Vậy, xin mời Quỷ Thánh hãy tỏ bày ý kiến của ông.

Quỷ Thánh Thạch Linh bèn cất giọng lạnh lùng, sâu hiểm, phá lên cười to khanh khách. Tiếng cười của lão ta nghe bén nhọn, xói xĩa vào lỗ tai của mọi người, khiến ai cũng có cảm giác kinh rợn, và tự nhiên bắt đầu nổi da gà. Sau đó, lão ta mới im tiếng cười, nói:

- Giữa già và Lữ Tổng tiêu đầu còn có một chuyện buôn bán chưa nói xong, nên ai sát hại Lữ Tổng tiêu đầu, thì cũng có nghĩa là gây trở ngại cho già vậy!

Lữ Đăng Không nghe qua không khỏi tức giận, lại vừa bắt tức cười!

Vì ông ta không ngờ bất ngờ lại có hai nhân vật xuất đầu lộ diện, lên tiếng che chở cho mình như thế.

Hỏa Phụng Tiên Cô trái lại, cất tiếng cười nhạt, nói:

- Một đàng là lũ yêu quái không dám lộ ra thấy mặt con người, còn một đàng là kẻ lúc nào cũng vênh váo làm bộ làm tịch, nhưng chẳng ngờ cả hai đều là những tay trợ thủ của Lữ Tổng tiêu đầu cả. Vậy, lẽ tất nhiên tôi không khi nào dám sát hại ông!

Tuy Hỏa Phụng Tiên Cô bảo là mình chẳng hề dám sát hại đến Lữ Đăng Không, Nhưng kỳ thực thì khi nói dứt lời, bà ta đã vung ngọn Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân đánh vút tới.

Tức thì, cả thân người của Hỏa Phụng Tiên Cô liền lướt qua hai que sắt nhọn, quét thẳng vũ khí đến trước ngực Lữ Đăng Không.

Mọi người nghe qua lời nói vừa rồi của Hỏa Phụng Tiên Cô thì ai nấy đều biết đấy là một câu nói trái ngược, nên lúc trông thấy bà ta tràn tới tấn công, vẫn không cho đấy là một chuyện lạ.

Lữ Đăng Không thấy thế, bèn lách mình tràn ngang rồi vung ngọn đao trong tay lên, dùng thế Phi Bộc Lưu Tuyền nhắm ngay chiếc mâm tròn trên ngọn Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân chém thẳng tới nhanh như gió.

Qua thế đao ấy, Lữ Đăng Không đã sử dụng hết tinh lực của mình, nên có một sức mạnh không thể tả.

Bởi thế, khi ngọn đao vừa chém đến nơi, ai nấy đã nghe một tiếng va chạm mãnh liệt giữa hai món binh khí, vang lên điếc óc đình tai.

Trên chiếc mâm tròn của ngọn Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân trong tay của Hỏa Phụng Tiên Cô, vốn có những cái răng nhọn rất nguy hiểm. Và chiếc răng đó, lại có thể khóa cứng được vũ khí của đối phương trong trường hợp hai món vũ khí va chạm vào nhau. Do đó, khi bà ta trông thấy ngọn đao thép của Lữ Đăng Không chém tới thì trong lòng lấy làm thích chí.

Chính vì vậy, Hỏa Phụng Tiên Cô đã đưa thẳng ngọn Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân về phía trước, đỡ mạnh về thế đao của Lữ Đăng Không. Thế là sau một tiếng xoảng, đi đôi với những tia lửa đỏ bắn tung tóe, hai món binh khí đã dính cứng vào nhau, vì những chiếc răng bén nhọn của ngọn Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân đã khóa ngọn đao thép của Lữ Đăng Không lại rồi.

Trong nhiều trường hợp, khi binh khí của đối phương bị ngọn Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân khóa chặt, cái mâm tròn trên món vũ khí ấy vẫn đang trớn xoay mạnh, nên nó chặt gãy được

những món vũ khí của đối phương một cách dễ dàng. Nhưng vì ngọn Tử Kim Dao của Lữ Đằng Không nguyên là một lễ vật mà phái Điểm Thương biểu cho, trong dịp lễ thành hôn của Tây Môn Nhất Nương, nên nó chẳng phải là vật tầm thường.

Trước đây, sư phụ của Tây Môn Nhất Nương là Khuông Nhất Thượng Nhân, trong dịp ngao du ở vùng Nam Dương, khi đi tới một ngọn núi lửa, bất ngờ có lượm được một miếng Tử Kim. Sau này khi thấy người môn đồ yêu quý của mình đi lấy chồng, ông ta bèn đích thân đốt lửa lo việc rèn ngọn Tử Kim Dao suốt chín mươi chín ngày chẵn mới xong. Như vậy, lưỡi dao ấy không làm sao bị lưỡi răng nhọn bằng Huyền Thiết kia chặt đứt được.

Trong khi hai món binh khí của đôi bên đã dính cứng vào nhau, thì thân người của hai đối phương cũng vì đó phải đứng yên cả lại.

Nhưng Lữ Đằng Không đã nhanh nhẹn chụp lấy phần chủ động về mình, vung chưởng lên nhắm ngay đầu của đối phương đánh xuống nghe một tiếng vút.

Hỏa Phụng Tiên Cô trông thấy chưởng của Lữ Đằng Không quét tới, thì không khỏi giật mình kinh hãi...

Song, vì lúc bấy giờ hai món vũ khí của đôi bên đã dính cứng vào nhau, do đó, trừ phi bà ta phải buông bỏ ngọn Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân thì mới mong lách tránh khỏi được thế chưởng của đối phương đang công tới. Nhưng ở vào trường hợp quyết định sự sống chết như thế này, thử hỏi Hỏa Phụng Tiên Cô nào chịu buông bỏ món vũ khí trên tay?

Giữa lúc bối rối ấy, Hỏa Phụng Tiên Cô phải vung chưởng trái lên, bắt từ dưới đỡ xéo về phía chưởng thế của Lữ Đằng Không đang đánh xuống.

Như vậy, Lữ Đằng Không lại càng chiếm ưu thế, vì thế chưởng của ông ta bắt đầu từ trên cao giáng xuống, trái lại thế chưởng của Hỏa Phụng Tiên Cô lại từ dưới đỡ lên, lẽ tất nhiên là phải bị thiệt thòi hơn nhiều.

Hơn nữa, lúc bấy giờ đôi bên không phải đánh nhau trên mặt đất bằng mà chính là đang đánh nhau trên những que sắt nhọn thật là nguy hiểm!

Bởi thế, khi thế chưởng của Hỏa Phụng Tiên Cô bắt từ dưới đỡ thẳng lên, thì đôi chân sẽ tự nhiên ấn mạnh thêm trên đầu que sắt nhọn và như vậy, là hoàn toàn bất lợi cho bà ta.

Liên sau đó, mọi người đều trông thấy hai thế chưởng của đôi bên đã nhanh nhẹn giáng thẳng vào nghe một tiếng ầm, và đồng thời, người ta lại nghe có tiếng sắt đá khua động.

Thân người của Hỏa Phụng Tiên Cô chao qua một lượt, và nhanh nhẹn nhảy lùi trở ra sau. Qua một tiếng soạt, ai nấy đã thấy đầu que sắt nhọn đã đâm thủng vào đế giày của bà ta một lỗ khá to!

Thế chưởng ấy của Lữ Đăng Không, mặc dù chưa thể sát hại được đối phương, nhưng nhờ đó ông ta lại càng giữ vững phần chủ động hơn nữa.

Do đó, khi thấy Hỏa Phụng Tiên Cô vừa nhảy lui, thì Lữ Đăng Không bèn găm lên một tiếng to, rùn thấp người, đưa chân phải về trước mặt, trong khi chân trái vẫn đứng yên trên đầu một que sắt nhọn quét mạnh ngọn đao ra, dùng thế Trường Giang Đông Triết công vào hạ bộ của Hỏa Phụng Tiên Cô nhanh như gió, khiến ánh thép màu tía lóe lên chói rục.

Hỏa Phụng Tiên Cô sau khi nhảy lui và chưa kịp đứng vững đôi chân, thì lại thấy ngọn đao của Lữ Đăng Không công tới, nên không khỏi hết sức kinh hoàng...

- o O o -